

Hlavou mi bleskla jedna jediná, jasná myšlenka. S námahou jsem zpoza opasku vytáhla svůj poslední nůž a zarazila ho Askurovi do zápěstí.

A tentokrát přece jen zareagoval. Vydal zvířecí skřek a ohromnou silou mě vymrštil do vzduchu. Všechno se se mnou zatočilo, až jsem tvrdě dopadla zády na útes a sesunula se k zemi. Dávila jsem se, kašlala, lapala po dechu, ale přece jen jsem se konečně mohla znovu nadechnout.

Celé tělo se mi třásllo. Krev mi šuměla v uších tak nahlas, že jsem nic neslyšela, jen stěží jsem zvládla otevřít oči. Očekávala jsem, že uvidím Askura, jak se na mě řítí se sekerou v ruce, aby mi zasadil definitivně poslední ránu.

Tak tomu však nebylo. Nóatún stál zády ke mně, mezi námi. Poznala jsem ho podle postoje, podle obratného způsobu, jakým se pohyboval. Úder Askurovy sekery odrazil vlastní sekerou a zařval tak nahlas, že to proniklo i k mým ohluchlým uším. Pohyboval se rychle. Bojoval vším, co měl po ruce, a současně se staral o to, aby vždy zůstal mezi mnou a nepřítelem.

Mé rozehvělé srdce se splášlo, unavené oči se rozšířily a do břicha se mi vrátil teplý proud, který mě zahřál na duši. Nóatún mě chránil.

Vzduchem svištěly šípy, dopadaly na Askura a zarážely se o jeho výzbroj. Ale také na okamžik rozptýlily jeho pozornost – na jediný krátký okamžik, který Nóatún využil, aby vyskočil vpřed a jednou ránou mu stál hlavu z těla.

Nedokázala jsem se na to dívat. Zavřela jsem oči a cítila pod rukama písek, cítila jsem oblázky, které mě tlačily do nohou, a slyšela volání mnoha hlasů. Hlasů, které nebyly hluboké a hrubé, nýbrž takové, jako byl můj – takové, které patřily mému národu. A ty provolávaly naše vítězství.

Krvavé vítězství, které v nás všech zanechá smutek po těch, o něž jsme přišli. Teď jsem však cítila jen úlevu, že už je to za námi.

A vzápětí jsem se propadla do temnoty mdlob.

